

Reportáž s PaedDr. Marií Karšulínovou

Marie Karšulínová bývala učitelkou hudební výchovy na naší Základní škole Josefa Mareše ve Znojmě.

Narodila se 7. ledna 1958 v Dačicích.

„Prožila jsem šťastné dětství v milující rodině. Maminka byla velice mírná, hodná. Tatínek byl přísný. Musela se dodržovat nastavená pravidla, což se mi samozřejmě v tehdejší době nelíbilo, ale dnes jsem mu naopak vděčná, protože nás naučil kázní, odpovědnosti a vedl nás ke studiu. Já jsem byla takové zvědavé dítě, hloubavé, neustále jsem něco vymýšlela. V té době jsme s rodiči bydleli v Jemnici a Jemnice se od té doby stala mojí srdeční záležitostí. A i když už rodiče nežijí, mám tam spoustu kamarádek a jezdím tam dobíjet energii.“

Ve svém vyprávění nám paní Marie přibližujeme život v někdejší Československu na konci 60. let. Tedy v období těžkém pro celý náš národ.

„K roku 1968, který patří do šedesátých let, tak samozřejmě jsem byla malá, byly prázdniny po mé čtvrté třídě, takže mně bylo deset let a o politické dění jako každé malé dítě jsem se vůbec nezajímala. I když tatínek pravidelně každý večer poslouchal Svobodnou Evropu a Hlas Ameriky, protože byl zarytý antikomunista, tak jsem to samozřejmě poslouchala s ním. Bylo to něco takového napínavého, ale o co tam šlo, to jsem vůbec netušila. Až toho 21. srpna jsem asi poprvé zažila střet s tou pravou realitou, protože ráno, když jsme vstávali, se v rádiu místo obvyklých písniček ozvalo hlášení o tom, že nás obsadila vojska spojeneckých armád Varšavské smlouvy a maminka na to reagovala jednou jedinou větou: „Děti, bude válka.“ Druhý den začaly přes Jemnici projíždět tanky, takže to bylo takové pro nás zajímavé, ale tím, že nás nechtěli nikam pouštět, protože jednoho chlapce vojáci zastřelili, když se jim postavil do cesty, takže jsme měli zakázáno někam chodit.“

Jak paní Marie dále vypráví, tato doba měla temné i světlé stránky.

„Další taková událost, na kterou si pamatuju, to bylo hokejové utkání na mistrovství světa, kdy jsme prožívali obrovskou euforii, protože jsme vyhráli dvě

utkání. První 2:0 a druhé 4:3. Potom někdo výsledky toho utkání obrovskými číslovkami napsal na zeď domu, kolem kterého jsem chodila do školy a ještě k tomu tam někdo připsal „Běž domů Ivane“.

Budoucím generacím Marie Karšulínová vzkazuje.

„Být sama sebou. Vědomě nikomu neubližovat. Dělat, co mě baví. Brát život s humorem. Nad nikoho se nevyvyšovat a před nikým se neponižovat. A asi takový to nejdůležitější, nestahovat kalhoty dřív, než je vidět brod.“